

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čiernym, advokátom, Holubyho 51, Martin, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 9 To 4/2017 a jeho uznesení z 1. marca 2017 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 36/2018 a jeho uznesení zo 4. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 14. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 To 4/2017 (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“) a jeho uznesením z 1. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 36/2018 (ďalej len „napadnutý postup najvyššieho súdu“) a jeho uznesením zo 4. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ ďalej žiadal zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadal priznať náhradu trov konania v sume 375,24 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 147/2013 z 15. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol zrušený výrok o vine sťažovateľa z trestného rozkazu Okresného súdu Bardejov č. k. 2 T 82/2014 z 5. augusta 2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, a tým bolo podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona vo vzťahu k rozsudku okresného súdu č. k. 6 T 94/2013 zo 7. mája 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 42/2014 z 8. januára 2015, pretože trest odňatia slobody uložený mu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 18 mesiacov a podmienične odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov bol považovaný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

3. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ ďalej uznaný vinným z pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona (skutky I až V) a v prípade skutku VI za spáchanie prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h), m) Trestného zákona sťažovateľovi bol uložený súhrnný spoločný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 4 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol tiež zrušený výrok o treste uloženom sťažovateľovi rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 94/2013 zo 7. mája 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 42/2014 z 8. januára 2015 podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 18 mesiacov a podmienične odloženom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

4. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré bolo zamietnuté napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Následne sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo odmietnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že v prípade jeho odsúdenia (skutky I až V) malo ísť o podvod, pretože si v rámci predmetu podnikania spoločnosti [REDAKOVANÉ], objednal tovar či materiál, za ktorý zaplatil časť kúpnej ceny, ale zvyšok kúpnej ceny nebol uhradený z dôvodu druhotnej platobnej neschopnosti. Skutočnosť, že bola časť kúpnej ceny zaplatená, podľa názoru sťažovateľa neguje úmysel spáchať trestný čin podvodu (uviesť niekoho do omylu). Z tohto dôvodu *„vedený právny stav je výlučne súkromnoprávneho charakteru... prostriedky trestnoprávnej represie nie je prípustné používať na supľovanie inštitútov civilného práva“*. Zároveň sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu Českej republiky č. k. IV. ÚS 469/2002 z 29. apríla 2004 a č. k. I. ÚS 4/2004 z 23. marca 2004 a tiež aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 564/2012 týkajúce sa ústavnej neudržateľnosti diametrálne odlišnej rozhodovacej činnosti súdov v obdobných prípadoch.

6. V prípade skutku V bol sťažovateľ odsúdený na tom skutkovom základe, že 12. septembra 2012 v Poprade podpísal ako zástupca spoločnosti [REDAKOVANÉ], so zástupcom spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená spoločnosť“), ako predávajúcim rámcovú kúpnu zmluvu, na základe ktorej si prevzal na pobočke uvedenej spoločnosti rôzny stavebný materiál v sume 14 778,14 eur, pri objednaní materiálu a pri podpise rámcovej kúpnej zmluvy zástupcovi poškodenej spoločnosti uviedol, že predmetný materiál potrebuje na rekonštrukciu objektov, faktúry za prevzatý stavebný materiál ani po lehote splatnosti neuhradil, pričom realizáciu stavebných prác v objeme a charaktere, na ktoré si prevzal predmetný materiál, nemal vykonať a ani nevykonal, stavebný materiál prevzal už s vedomím, že ho neuhradí, keďže finančné prostriedky na jeho úhradu nemal k dispozícii, so stavebným materiálom naložil dosiaľ nezisteným spôsobom, čím uviedol poškodenú spoločnosť do omylu a spôsobil je škodu vo výške 14 778,14 eur. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že mal s poškodenou spoločnosťou uzatvorenú rámcovú zmluvu, v rámci ktorej bola v článku II bode V dohodnutá výhrada vlastníckeho práva, podľa ktorej tovar dodaný kupujúcemu zostáva vo vlastníctve predávajúceho až do úplného zaplatenia faktúr. Keďže spoločnosť [REDAKOVANÉ], nezaplatila za dodaný tovar v plnom rozsahu, vlastníkom dodaného tovaru bola stále poškodená spoločnosť. Z tohto má podľa sťažovateľa vyplývať, že z dôvodu dohodnutej výhrady vlastníckeho práva v kúpnej zmluve mal byť tento skutok kvalifikovaný ako sprenevera, čo by malo vplyv aj na kvalifikáciu podvodu pri ďalších skutkoch. Sťažovateľ mal byť preto uznaný za vinného za spáchanie (pokračovacieho) prečinu podvodu a prečinu sprenevery podľa § 125 ods. 1, § 221 ods. 2 a § 213 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, čo by zároveň malo zásadný význam aj pri ukladaní trestu.

7. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ konštatoval, že bol odsúdený za skutky, ktoré na jednej strane nie sú trestným činom, pretože ide o súkromnoprávne právne vzťahy (s poukazom na zásadu *ultima ratio* trestného práva), a na druhej strane za skutok, ktorý nebol posudzovaný ako sprenevera, čoho následkom bolo odsúdenie za zločin (a nie za dva prečiny). Sťažovateľ sa teda domnieva, že „bol odsúdený za konania, ktoré nie sú podľa zákona, či jeho nutnej aplikácie, trestným činom. Toto tvrdenie vzťahujem aj k novej kvalifikácii stíhaných skutkov, pretože každý má byť odsúdený za trestný čin tak, ako má byť správne právne kvalifikovaný. Ide teda o otázku nesprávnej aplikácie hmotného práva, ktorá je môjho pohľadu vždy spadá pod ústavnoprávny prieskum.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.A. K namietanému porušeniu v bode 1 označených práv napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať

o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08). Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutý postup krajského súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podaného dovolania. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (najvyšší súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených práv sťažovateľa napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým uznesením krajského súdu.

11. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.B. K namietanému porušeniu v bode 1 označených práv napadnutým postupom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k orgánom verejnej moci nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá

môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

16. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu a v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Ústavný súd skúmal, či odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dáva odpoveď na podstatné dovolacie argumenty sťažovateľa v rozsahu požadovanom na zachovanie práva na spravodlivý proces a či najvyšší súd ústavne súladným spôsobom interpretoval právnu úpravu, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná, inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

18. V relevantnej časti odôvodnenia najvyšší súd uviedol, že *„pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného, najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa. Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie [REDAKOVANÉ] bolo subsumované pod správne skutkové podstaty.“*

19. V súvislosti s námietkou sťažovateľa vo vzťahu k subjektívnej stránke jeho konania (bod 5) najvyšší súd poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011. Podľa tohto stanoviska dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, na základe konkrétnych skutkových okolností, ktorých správnosť a úplnosť v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať a meniť. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

20. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť. Podľa názoru ústavného súdu preto právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Je zrejmé, že vo veci sťažovateľa sa všeobecné súdy nestotožnili s jeho argumentmi, a teda odôvodnenie ústavnej sťažnosti je v zásade iba polemikou s ich právnymi závermi.

21. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

22. K zásade *ultima ratio* trestného práva ústavný súd dodáva, že v nadväznosti na označený čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru, pokiaľ sú naplnené znaky trestného činu podľa Trestného zákona, nemožno nevyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť bez osobitného zákonom ustanoveného dôvodu, aj keď by sa taká zodpovednosť prekrývala so súkromnoprávnou zodpovednosťou (typickým príkladom je náhrada škody popri trestnom postihu páchatel'a, čo nastalo aj prípade sťažovateľa). Samotný najvyšší súd túto problematiku koncepčne rieši v rozhodnutí svojho päťčlenného senátu vo veci sp. zn. 1TdoV 10/2015. V konečnom dôsledku nie je možné sa mechanicky odvolávať na rozhodnutia súdov Českej republiky vzhľadom na možnú rozdielnosť právnych úprav (v tomto prípade z hľadiska § 12 ods. 2 Trestného zákoníka). Keďže teda ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, niet tu preto takého konania najvyššieho súdu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

23. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2021

Libor DUEA
predseda senátu